

Eilert är alltså inskriven på behandling på Sankt Sigfrids Sjukhus i Växjö. Remiss från Eva Ekelund med bifogade journalkopior har lämnats till Lars Neumann den 27/5.

Vid lunchtiden ringer han emellertid till mig, hans mamma, och säger att han "inte alls har hypomani" och är utskriven efter ett ganska långt samtal med dr Nils Lindgren. Jag blir chockad och hör också genast att Eilert är "uppstressad". Han säger att han var jättestressad när han skulle gå ut och att personalen nog märkte det och skulle "sätta papper på honom". Han var på järnvägsstationen och på vår fråga vad han skulle göra nu sa han att han ville komma ner till oss. Vi sa att han kunde ta ett tåg men så hörde jag att han nämnde att han hörde polissirener. Batteriet höll på att ta slut och jag sa till honom att gå in på något konditori och ladda den. Men jag förstod ju nu att han hade paranoia och att det kunde gå riktigt snett. Jag ringde tillbaka efter en stund och sa att jag skulle hämta honom men då var det redan för sent. Han litade inte på mig och trodde jag ringt polisen och nu började en fruktansvärd eftermiddag. Han var på något ställe som han inte ville säga och hotade med att ta livet av sig. Hans fru Sara, min man och jag ringde nu hela tiden till honom och vädjade att han inte skulle ta sitt liv. Ca halvfem ringer jag psykakuten och får tala med dr Nils Lindgren och på min fråga om han skrivit ut Eilert Tordsson idag svarar han jakande. Jag säger förtvivlad att nu hotar han att ta livet av sig. Hur kunde du skriva ut honom? Han säger då att han talat länge med honom och att "jag hade ju bara en remiss med några handskrivna rader". Jag säger att "du hade två vita A4-sidor med hans journal". "Nej jag har inga papper" säger han. Därefter säger han att han hade frågat Eilert om han fick ringa Eva Ekelund. **Har dr Lindgren rätt att ringa till remitterande läkare utan att fråga Eilert?** Eilert, som är livrädd för tvångsvård, säger naturligtvis nej. Han vet ju vad Eva skulle säga till honom. Nils Lindgren säger till mig att han tar det fulla ansvaret "om något skulle hända". Jag frågar förtvivlat om han kan ge mig tillbaka min son om han tar sitt liv. Han säger då att jag vill bara att du skall veta vem som har det yttersta ansvaret och att han går hem om 20 minuter. **Nu vet vi att Nils Lindgren genom sin dator skulle kunna få upp Eilerts journal på Specialistgruppen och att han kunde sett vad som tydligt stod skrivet på remissen angående de bifogade journalerna. Vi vill veta var de papper fanns som överlämnades till Lars Neumann vid inskrivningstillfället.**

Polisen försöker spåra Eilert utan att lyckas och ca 19 ger han upp genom att ringa mig och säga att jag måste garanti: "Inga poliser, ingen ambulans och inget SSS". Vid kontakt med psykakuten där jag framför detta och säger att vi är beredda att hämta honom och ta ned honom till Torhamn blir jag därefter uppringd av en dr Bernard Viktor som säger att han tycker det är ok men att han vill att Eilert ringer honom. Efter ett tag ringer Bernard igen och säger att han haft samtal med Eilert och att vi kan hämta honom. Jag frågar då hur vi skall göra med medicineringen eftersom misstanke fanns att det maniska beteendet berodde på dosen av serotoninhöjande preparat. Han frågar om vi tycker det har sammanfallit med insättningen av Remeron, vilket vi också anser. Vi beslutar att Eilert skall vara i Torhamn en tid och att Cipralext skall sättas ut.

Vi hämtar Eilert i Tingsryd dit han tagit en taxi.

Påföljande morgon säger Eilert att han vill komma tillbaka till SSS och få behandling och att det var dumt att han gick med på att skrivas ut. Han ringer dr Bernard som är ur tjänst men ändå vänligt säger att det var bra beslut och tycker han skall ringa och beställa tid till måndag. Vilket Eilert också gör och får en tid till påföljande måndag kl 13.00.

Under helgen går Eilert ut och in mellan svårt stressade tillstånd och lugna tillstånd, där han är sig själv. Han vill ha hjälp, ringer flera privata enheter för att betala sin egen behandling och är rädd för att komma tillbaka till SSS. Vi upplever nu att Eilert fått en viss sjukdomsinsikt eftersom han talar mycket adekvat om sin sjukdomshistoria och att han måste haft många psykostillstånd bakåt under året.

Måndag morgon bestämmer han att han skall vara kvar här och trappa ut Cipralex. Vi upptäcker att Zyprexan är slut och ringer psykakuten för att dels boka av den bokade tiden och dels ber jag att få Zyprexa utskrivet via dator eftersom vi har 30 mil att köra fram och tillbaka. Jag blir uppringd och man meddelar att läkarna vill träffa Eilert efter fredagens händelser för att se hur han mår och någon Zyprexa skrivs alltså inte ut. Han blir då övertygad om att man skall sätta tvång på honom och nekar att åka.

Nu blir han uppringd av Bosjöstrands behandlingscenter i Höör som Eilert kontaktat under söndagen. De har plats och vi åker dit på eftermiddagen den 31/5 och Eilert intervjuas och han beslutar att lägga in sig för behandling. Han tror verkligen på att allt skall ordna sig nu. Talar med sin fru halvtio på kvällen och berättar att han skall hyra bil nästa dag för att uträtta ett ärende i Lund. Han sover inte på natten utan är uppe och talar med en nattpersonal som upplever honom lite orolig över vad som skall hända nästa dag. Vid femtiden på morgonen är han trött, lägger sig att vila och personal är hos honom en halvtimme därefter.

Vid halvsjutiden påträffas Eilert utanför sitt rum svårt blödande. Han har skurit sig svårt. När han påträffas är han vid medvetande och säger att han vill ha ett glas vatten, vilket han får. Därefter säger han till nattpersonalen: "Bitte, jag älskar min fru och mina barn". Han drar några andetag, blir medvetlös och dör!